

[Peter Kristensen (Aalborg).]

studenter årlig, er tallet for Aalborg 96. Denne undersøgelse er foretaget for nogle år siden, men forholdene har ingenlunde forbedret sig siden da, og det er forståeligt, at forældrene til de skolepligtige børn, der i de nærmeste år skal — eller skulle — rykke ind i gymnasiet, med bange anelser ser fremtiden i møde. Hvert år må i Aalborg fuldt kvalificerede elever, der søger optagelse på Aalborg Katedralskoles gymnasium, afvises på grund af pladsmangel, og adskillige elever, der egner sig for et videregående studium, søger slet ikke optagelse, fordi forældrene er klar over, hvor vanskeligt det er at slippe igennem optagelsesprøvens nåleøje.

Der tales så meget om ligestilling for folk med lige evner, men en sådan ligestilling eksisterer ikke for de unge i Aalborg, i hvert fald ikke med hensyn til gymnasieundervisningen. Hvis lokale ønsker og krav skulle prioriteres i øjeblikket, er jeg ikke i tvivl om, at planerne om opførelse af et nyt gymnasium i Aalborg ville blive tildelt en fin førsteprioritet.

Jeg henstiller derfor til den højtærede undervisningsminister at tage dette spørgsmål op til velvillig og snarlig afgørelse.

Hvidberg: Den 26. oktober rettede jeg til den højtærede kirkeminister et spørgsmål vedrørende det gamle forbud mod, at præster i deres prædikener nævner ved navn i revsende eller irettesættende hensigt beboere i deres sogn. Jeg spurgte kirkeministeren, hvorvidt hun havde ophævet dette forbud, som fra gammel tid var en retsbeskyttelse for den jævne mand imod sognepræstens — der fastansatte embedsmands — overgreb, altså et gammelt retsgode.

Den sag, der foranledigede spørgsmålet, var forsvådt ude af verden, som de to præster havde talt ud med hinanden, men tilbage stod stadigvæk kirkeministeriets skrivelse af 4. august 1955 med den deri indeholdte afgørelse, som gav anledning til mit spørgsmål, om den højtærede kirkeminister mente at have handlet i overensstemmelse med almindelig kirkeretlig sædvane her i landet. Den højtærede kirkeminister mente, at der var ikke nogen rigtig „gehalt“ i mit spørgsmål, men hun

svarede dog klart: ja, naturligvis mente hun at have handlet i overensstemmelse med almindelig kirkeretlig sædvane her i landet. Jeg beklager at måtte sige til den højtærede kirkeminister, at det har hun ikke. Hun har ikke handlet i overensstemmelse med loven og forskrifterne for prædikenerens indhold og form, og det mener jeg at kunne bevise at kirkeministeren ikke har.

Hvis den højtærede kirkeminister ville gøre sig den ulejlighed at efterse Ribe stifts landemodes dom af 24. oktober 1895 og den derpå følgende højesteretsdom, som kan læses i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1896, pagina 1212, tror jeg nok, at ministeren ville indrømme mig, at hendes afgørelse er i flagrant modstrid med den dengang afsagte højesteretsdom i et ganske analogt tilfælde.

Nogle sognemænd i Vamdrup havde under en embedsledighed til kirkeministeriet indgivet en adresse, hvori de bad sig fritaget for at få en præst hørende til den såkaldte Indre Mission ansat i sognet. Da nu en præst fra et nabosogn — det var pastor Carl Moe, Skanderup — forrettede gudstjeneste i Vamdrup, omtalte han i sin prædiken den adresse, som disse sognefolk havde indsendt til ministeriet, og udtalte, at man deri bad sig fri for en præst, der prædikede sandhed, og at det var en væmmelig adresse. Pastor Carl Moe blev for denne tilsidesættelse af reglerne for prædikenerens form og indhold samt den deri indeholdte forhånelse af adressens underskrivere — han havde ikke nævnt nogen ved navn — anset med en bøde på 200 kr., subsidiært simpelt fængsel i 20 dage — straffelovens § 141, sammenholdt med D. L. 2—4—9 og 10 og Kirkeritualet af 1685, kap. 1, art. 1. Det hedder bl. a. i Kirkeritualet om præsterne:

„De iligemåde skulle vel se til, at de ikke beskæmmer nogen ved deres elencho, så og, at de ingen røre ved navn, når de straffe synden.“

Den nævnte adresse indeholdt efter pastor Moes mening en bagtalelse af Den indre Missions virksomhed, og det indrømmes også i præmisserne til dommen, at Moe kan have haft grund til at tage til genmæle mod den skildring, som i adressen var givet af Indre Mission.